

Најдобраа кинеска лиџераџура за деца

Сун Јоуѓун
ЛЕГЕНДА ЗА МЕЧЕТО ПАНДА

 海豚出版社
DOLPHIN BOOKS
CIPG | 中国国际出版集团

МАКЕДОНИЈА
лиџера

ВРБАТА И КИНЕСКАТА УРМА

Си беше еден старец кој сакаше да сади дрвја. Тој засади малечка кинеска урма во дворот.

Еден ден, старецот рече: „Не е доволно само едно дрво. Треба да посадам уште едно!“

И така, тој засади врба веднаш до кинеската урма.

Врбата имаше тенко стебло. Нејзината зелена кора беше мазна и сјајна. Изгледаше многу убаво. Таа гледаше во кинеската урма чии гранки беа извиткани и глуждовити, а кората ѝ беше груба и сива. Ха! Колку грда кинеска урма.

Затоа врбата рече: „Еј, ти малечка кинеска урмо, твоите гранки се навистина грди! Погледни ме мене – мазна и сјајна. Погледни ме колку сум убава!“

Кинеската урма не одговори на тоа.

Врбата беше воодушевена и си помисли во себе: „Ха, таа воопшто не може да се натпреварува со мене! Јас сум многу подобра од неа!“

Доаѓаше пролетта. Врбата почна да пушта фиданки, додека кинеската урма остана гола. Неколку дена подоцна, на врбата почнаа да растат малечки, светлозелени ливчиња. Колку прекрасно изгледаа тие! Таа погледна кон кинеската урма – таа сè уште изгледаше сосема разголена.

Врбата рече: „Еј, малечка урмо, твоите ливчиња многу доцна излегуваат! Погледни ме мене! Колку сум убава!“

Кинеската урма не ѝ одговори.

Врбата стануваше се посреќна. Си помислуваше: „Таа воопшто не може да се натпреварува со мене! Јас сум неверојатно подобра од неа!“

Поминаа многу денови. На кинеската урма конечно почнаа да растат некакви ливчиња. Нејзините ливчиња беа сјајни и мазни, но беа многу малечки по димензија, додека листовите на врбата веќе беа израснале тенки и долги. Врбата беше уште позадоволна од себеси, нишајќи се на пролетното ветре.

Помина уште време. Кинеската урма процвета со експлозија од прекрасен мирис. Кога цветот отпадна, од гранките почнаа да изникнуваат многу малечки зрна. Врбата беше изненадена: „Еј! Што е тоа?“

Зелените зрна растеа сè поголеми и поголеми. Кога дојде есента, тие зрна станаа големи, црвени урми.

Децата доаѓаа за да си наберат урми и ги носеа во голем број во кошници. Тие седеа во дворот, покрај старецот, и со задоволство ги јадеа урмите.

Врбата се погледна себеси и виде дека на нејзините гранки нема ниеден плод. Си помисли: „О, Боже мој! Јас секогаш се натпреварував со неа и ја сметав за помалку вредна од мене. Овојпат можеби таа мене ме смета за таква!“

Таа се плашеше дека кинеската урма ќе ѝ се смее.

Чекаше, но кинеската урма не рече ништо.

Конечно, не можеше да издржи, а да не праша:

„Здраво кинеска урмо, зошто не ме исмеваш?“

Кинеската урма беше збунета: „Како мислиш?“

Таа погледна надолу и се вцрви: „Зошто не се подбиваш со мене затоа што јас не раѓам никакви плодови...?“

Кинеската урма љубезно проговори: „Ти не си плодово дрво, но ти позеленуваш порано напролет, и луѓето

знаат дека пролетта доаѓа кога ќе ги погледнат твоите промени. Наесен, пак, твоите лисја отпаѓаат подоцна од моите. Ти пораснуваш побрзо од мене. Кога ќе пораснеш голема, луѓето лете можат да уживаат во свежината на твојата сенка. Тоа мора да е многу убаво!“

Слушајќи ги тие љубезни и великодушни зборови, врбата се чувствуваше уште позасрамена од својата претходна горделивост.

И јас, кога би бил врбата, исто така би се засрамил од своето однесување.